

По онова врѣме, въ Лондонъ бѣше дошълъ за нѣколко дена по розовата си търговия г. Хр. Маневъ отъ Казанлъкъ, подъ което име бѣхъ го позналъ азъ още отъ ученичеството му въ Парижъ, но станалъ извѣстенъ търговецъ послѣ подъ името Хр. Христовъ, починалъ миналата година въ родното си мѣсто. Той ни доходи тая вечеръ на госте съ съдружника си французинъ и ни донесе разни новини.

XX.

Епизодъ за качеството на българскитѣ делегати.

12/24 октомврия, вторникъ.

Него день получихме отъ Цариградъ доста интересни писма, между които и едно отъ архимандрита, за когото споменахъ по-горѣ. Въ това свое писмо той ни разправяше, между друго, и за нѣкои постѣпки отъ страна на единъ извѣстенъ български първенецъ относително както до Екзарха, така и до нашата миссия.

Този първенецъ, единъ отъ виднитѣ въ начало дѣйци по черковния въпросъ, бѣше покойниятъ д-ръ Ст. Чомаковъ. Както може да е извѣстно на мнозина, той по онова врѣме не само не сподѣляше стремението на народа да се отърве отъ турското иго, не само възставаше явно противъ екзарха Антима и окръжаещитѣ го вѣрни съвѣтници за увличането имъ по това народно стремение, не само бѣше до тамъ противъ Русия, че се опитваше всѣчески да вкара Екзархията въ такъвъ пжтъ, чрѣзъ който да не може тя да има каквито и да сж връзки съ руската православна черкова, но бѣ и съвършено спечеленъ на турската политика; тъй че прѣзъ есеньта 1876 г. той прѣдприе и едно пжтуване по нѣкои мѣста низъ България да събира подписи за единъ благодарителенъ адресъ къмъ Султана, въ който,